

κεφαλᾶς πάντων τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, ὥστε οὔτε ὑπάρχουσι πλέον Φαναριῶται, εἰμὴ λείψανά τινα ὑπηρετήσαντα καὶ αὐτὰ τὴν πατρίδα ἐπὶ θυσία τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς, σκοπεύω νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ὥστε οὐδεὶς ἴσως δυνηθῆ νὰ μὲ κατηγορήσῃ μήτε ὡς ὑπὸ συμφέροντός τινος κινούμενον, μήτε ὡς φοβούμενον.

Ἡ ἀρχὴ τῶν Φαναριωτῶν ἀναβαίνει μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπειδὴ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς πρωτεύουσος ταύτης μικρός τις ἀριθμὸς τῶν ἐπίσημοτάτων οἰκογενειῶν μὴ δυγαμένων νὰ δραπετεύσωσιν ἀπετέλεσαν ὁμάδα τινα ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Ἐκ τῶν πρώτων ἤδη ἐτῶν τῆς κατακτῆσεως ὁ πατριάρχης Γεννάδιος ἔλαβε παρὰ τοῦ Β. Μωάμεθ ὡς πατριαρχικὴν ἐκκλησίαν ναὸν τινα κείμενον ἐν μέσῳ τῆς πόλεως καὶ ἀφιερωμένον τῇ ἁγίᾳ Παρθένῳ ἐπ' ὀνόματι «Ῥόδον τὸ ἀμάραντον.» Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία αὕτη περιεστοιχεῖτο πανταχόθεν ὑπὸ τούρκικῶν οἰκιῶν, ὁ μωαμεθανικὸς ἐνθουσιασμὸς, ἐναβρυνόμενος εἰς τὰς κατακτῆσεις, οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε ν' ἀκούσῃ ἐδύνατο ἐκ τοῦ πλησίον τὰς τελετὰς ἀπεχθοῦς πρὸς αὐτὸν θρησκείας. Ὅθεν ἀφελὼν τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἐκ τοῦ πατριαρχείου μετέβαλεν εὐθὺς εἰς